

God's Favourite

By Elder Karl D. Hirst
Of the Seventy

Preferatul lui Dumnezeu

Vârstnicul Karl D. Hirst
din Cei Șaptezeci

October 2024 general conference

Being filled with God's love shields us in life's storms but also makes the happy moments happier.

Before I begin, I should tell you that two of my children have passed out whilst speaking at pulpits, and I have never felt more connected to them than in this moment. I've got more on my mind than just the trapdoor.

Our family has six children, who sometimes tease one another that they are the favourite child. Each has different reasons for being preferred. Our love for each of our children is pure and fulfilling and complete. We could not love any one of them any more than another—with each child's birth came the most beautiful expansion of our love. I most relate to my Heavenly Father's love for me through the love that I feel for my children.

As they each rehearse their claims to be the most loved child, you might have thought that our family had never had an untidy bedroom. The sense of blemishes in the relationship between parent and child is diminished with a focus on love.

At some point, perhaps because I can see that we are heading toward an inevitable family riot, I'll say something like, "OK, you have worn me down, but I am not going to announce it; you know which one of you is my favourite." My goal is that each one of the six feels victorious and all-out war is avoided—at least until next time!

In his Gospel, John describes himself as "the disciple whom Jesus loved," as if that arrangement

Faptul de a fi plini de dragostea lui Dumnezeu ne apără împotriva furtunilor vieții, dar, de asemenea, face ca momentele fericite să fie mai fericite.

Înainte de a începe, ar trebui să vă spun că doi dintre copiii mei au leșinat în timp ce vorbeau la pupitru și nu am simțit niciodată o legătură cu ei mai puternică decât în acest moment. Am mai multe în minte decât trapa.

În familia noastră sunt șase copii care uneori se tachinează unul pe altul spunând, fiecare, că este copilul preferat. Fiecare are motive diferite pentru a se considera preferatul. Dragostea noastră pentru fiecare dintre copiii noștri este pură, completă și ne aduce împlinire. Nu-l putem iubi pe niciunul dintre ei mai mult decât pe altul – odată cu nașterea fiecărui copil am avut parte de cea mai frumoasă creștere a dragostei noastre. Înțeleg cel mai bine dragostea Tatălui meu Ceresc pentru mine prin dragostea pe care o simt pentru copiii mei.

Pe măsură ce fiecare repetă motivele pentru care este cel mai iubit copil, ați putea crede că, în casa noastră, nu a existat niciodată un dormitor dezordonat. Sentimentul dat de imperfecțiunile din relația dintre părinte și copil este diminuat dacă se pune accent pe dragoste.

La un moment dat, poate pentru că văd că ne îndreptăm spre o luptă inevitabilă între membrii familiei, voi spune ceva de genul „Bine, m-ați epuizat, dar nu am de gând să anunț rezultatul; știți care dintre voi este preferatul meu”. Scopul meu este ca fiecare dintre cei șase să se simtă victorios și să fie evitat un război total – cel puțin până data viitoare!

În Evanghelia după Ioan, acesta se descrie pe sine ca fiind ucenicul „pe care-l iubea Isus” ca și

were somehow unique. I like to think that this was because John felt so completely loved by Jesus. Nephi gave me a similar sense when he wrote, “I glory in my Jesus.” Of course, the Saviour isn’t Nephi’s any more than He is John’s, and yet the personal nature of Nephi’s relationship with “his” Jesus led him to that tender description.

Isn’t it wonderful that there are times when we can feel so fully and personally noticed and loved? Nephi can call Him “his” Jesus, and so can we. Our Saviour’s love is the “highest, noblest, strongest kind of love,” and He provides until we are “filled.” Divine love never runs dry, and we are each a cherished favourite. God’s love is where, as circles on a Venn diagram, we all overlap. Whichever parts of us seem different, His love is where we find togetherness.

Is it any surprise that the greatest commandments are to love God and to love those around us? When I see people showing Christlike love for one another, it feels to me as if that love contains more than just their love; it is love that also has divinity in it. When we love one another in this way, as completely and fully as we can, heaven gets involved too.

So if someone we care about seems distant from a sense of divine love, we can follow this pattern—by doing things that bring us closer to God ourselves and then doing things that bring us closer to them—an unspoken beckoning to come to Christ.

I wish I could sit down with you and ask you what circumstances cause you to feel God’s love. Which verses of scripture, which particular acts of service? Where would you be? What music? In whose company? General conference is a rich place to learn about connecting with heaven’s love.

But perhaps you feel a long way from the love of God. Maybe there is a chorus of voices of discouragement and darkness that weighs into your thoughts, messages telling you that you are too wounded and confused, too weak and overlooked, too different or disoriented to warrant heavenly love in any real way. If you hear those ideas, then please hear this: those voices are just

cum ar fi fost cumva unicul pe care-l iubea Isus. Îmi place să cred că acest lucru s-a întâmplat deoarece Ioan s-a simțit iubit în mod perfect de Isus. Nephi mi-a insuflat un sentiment asemănător când a scris: „Mă bucur de-al meu Isus”. Desigur, Isus este Salvatorul lui Nephi în aceeași măsură în care este Salvatorul lui Ioan și, totuși, natura personală a relației lui Nephi cu Isus „al său” l-a condus la acea descriere gingașă.

Nu este minunat că există momente în care ne putem simți remarcați și iubiți într-un mod atât de complet și personal? Nephi Îl poate numi Isus „al său” și la fel putem și noi. Dragostea Salvatorului nostru este „cea mai înaltă, cea mai nobilă și cea mai puternică dragoste” și El ne-o oferă până când suntem „[sătui]”. Dragostea divină nu se epuizează niciodată și fiecare dintre noi suntem un preferat prețuit. Dragostea lui Dumnezeu este locul în care, ca cercurile dintr-o diagramă Venn, ne suprapunem cu toții. Chiar dacă în anumite aspecte suntem diferiți, dragostea Sa este punctul în care devenim uniți.

Este o surpriză faptul că cele mai mari porunci sunt să-L iubim pe Dumnezeu și să-i iubim pe cei din jurul nostru? Când văd oameni arătând unii față de alții dragoste asemănătoare celei a lui Hristos, mi se pare că acea dragoste conține mai mult decât dragosteală; acea dragoste are și divinitate în ea. Când ne iubim unii pe alții în acest fel, cât de desăvârșit și deplin putem, și cerul este implicat.

Așadar, dacă o persoană la care ținem pare departe de a simți dragostea divină, putem urma acest tipar – făcând lucruri care ne aduc mai aproape de Dumnezeu și, apoi, făcând lucruri care ne aduc mai aproape de ea – un îndemn nerostit de a veni la Hristos.

Mi-aș dori să pot sta lângă dumneavoastră și să vă întreb ce circumstanțe vă fac să simțiți dragostea lui Dumnezeu. Ce versete din scripturi, ce acte de slujire? Unde v-ați afla? Ce muzică ați ascultat? În compania cui ați fi? Conferința generală este un loc în care puteți învăța din plin despre dezvoltarea unei legături cu dragostea cerului.

Dar poate vă simțiți departe de dragostea lui Dumnezeu. Poate că există un cor de voci descurajatoare și aducătoare de întuneric care vă apasă gândurile, mesaje care vă spun că sunteți prea răniți, confuzați, prea slabi și trecuți cu vederea, prea diferiți sau dezorientați pentru a fi îndreptățiți să aveți dragostea cerească în vreun mod real. Dacă auziți aceste idei, vă rog să auziți următorul

wrong. We can confidently disregard brokenness in any way disqualifying us from heavenly love—every time we sing the hymn that reminds us that our beloved and flawless Saviour chose to be “bruised, broken, [and] torn for us,” every time we take broken bread. Surely Jesus removes all shame from the broken. Through His brokenness, He became perfect, and He can make us perfect in spite of our brokenness. Broken, lonely, torn, and bruised He was—and we may feel we are—but separated from the love of God we are not. “Broken people, perfect love,” as the song goes.

You might know something secret about yourself that makes you feel unlovable. However right you might be about what you know about yourself, you are wrong to think that you have put yourself beyond the reach of God’s love. We are sometimes cruel and impatient toward ourselves in ways that we could never imagine being toward anyone else. There is much for us to do in this life, but self-loathing and shameful self-condemnation are not on that list. However misshapen we might feel we are, His arms are not shortened. No. They are always long enough to “[reach our] reaching” and embrace each one of us.

When we don’t feel the warmth of divine love, it hasn’t gone away. God’s own words are that “the mountains shall depart, and the hills be removed; but [His] kindness shall not depart from [us].” So, just to be clear, the idea that God has stopped loving should be so far down the list of possible explanations in life that we don’t get to it until after the mountains have left and the hills are gone!

I really enjoy this symbolism of mountains being evidence of the certainty of God’s love. That powerful symbolism weaves into accounts of those who go to the mountains to receive revelation and Isaiah’s description of “the mountain of the Lord’s house” being “established in the top of the mountains.” The house of the Lord is the home of our most precious covenants and a place for us all to retreat and sink deeply into the evidence of our Father’s love for us. I have also enjoyed the comfort that comes to my soul when I wrap myself more tightly in my baptismal covenant and find someone who is mourning a loss or grieving a disappointment and I try to help

lucru: acele glasuri pur și simplu se înșală. Putem ignora, cu încredere, orice fel de frângere interioară despre care credem că ne face nedemni de dragostea cerească – de fiecare dată când cântăm imnul care ne amintește că al nostru Salvator iubit și fără cusur a ales să fie „[lovit, frânt și] chinuit [pentru noi]”, de fiecare dată când luăm pâine frântă. Cu siguranță, Isus îndepărtează orice rușine a celui frânt. Prin frângerea Sa, El a devenit desăvârșit și El ne poate face desăvârșiți în pofida faptului că suntem frânți. Frânt, singur, chinuit și lovit a fost El – și am putea simți și noi că suntem – dar nu suntem despărțiți de dragostea lui Dumnezeu. „Oameni frânți; dragoste perfectă”, după cum spune cântecul.

S-ar putea să știți ceva secret despre dumneavoastră care vă face să vă simțiți nedemni de a fi iubiți. Oricât de multă dreptate ați avea cu privire la ceea ce știți despre dumneavoastră, greșiți crezând că nu puteți fi atinși de dragostea lui Dumnezeu. Uneori, suntem cruzi și nerăbdători cu noi înșine în moduri în care nu ne-am putea imagina niciodată să fim cu altcineva. Avem multe de făcut în această viață, dar disprețul de sine și condamnarea de sine nu sunt pe listă. Oricât de imperfecte am simți că suntem, brațele Salenu sunt prea scurte. Nu. Ele sunt întotdeauna suficient de lungi pentru a ne „[ocroti]” și a ne îmbrățișa pe fiecare dintre noi.

Când nu simțim căldura dragostei divine, nu înseamnă că aceasta a dispărut. Dumnezeu Însuși a spus aceste cuvinte: „Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar dragostea [Sa] nu se va muta de la [noi]”. Deci, pentru a fi clar, ideea că Dumnezeu a încetat să iubească ar trebui să fie atât de jos pe lista posibilelor explicații în viață, încât să nu ajungem la ea decât după ce munții s-au mutat și dealurile s-au clătinat!

Îmi place foarte mult acest simbol al munților drept dovadă a certitudinii dragostei lui Dumnezeu. Acest simbol puternic se împletește cu relatări despre cei care merg în munți pentru a primi revelații și descrierea lui Isaia despre „muntele casei Domnului” fiind „întemeiat ca cel mai înalt munte”. Casa Domnului este căminul celor mai prețioase legăminte ale noastre și un loc în care noi, toți, să ne retragem și să ne cufundăm adânc în dovada dragostei Tatălui nostru față de noi. M-am bucurat, de asemenea, de alinarea care îmi pătrunde în suflet când mă înfășor mai bine în legământul făcut la botez și găsesc pe cineva care jelește o pierdere sau suferă din cauza unei

them hold and process their feelings. Are these ways that we can become more immersed in the precious covenantal love hesed?

So if God's love does not leave us, why don't we always feel it? Just to manage your expectations: I don't know. But being loved is definitely not the same as feeling loved, and I have a few thoughts that might help you as you pursue your answers to that question.

Perhaps you are wrestling with grief, depression, betrayal, loneliness, disappointment, or other powerful intrusion into your ability to feel God's love for you. If so, these things can dull or suspend our ability to feel as we might otherwise feel. For a season at least, perhaps you will not be able to feel His love, and knowledge will have to suffice. But I wonder if you could experiment—patiently—with different ways of expressing and receiving divine love. Can you take a step back from whatever is in front of you and maybe another step and another, until you see a wider landscape, wider and wider still if necessary, until you are literally “thinking celestial” because you are looking at the stars and remembering worlds without number and through them their Creator?

Birdsong, feeling the sun or a breeze or rain on my skin, and times when nature puts my senses in awe of God—each has had a part in providing me with heavenly connection. Perhaps the comfort of faithful friends will help. Maybe music? Or serving? Have you kept a record or journal of times when your connection with God was clearer to you? Perhaps you could invite those you trust to share their sources of divine connection with you as you search for relief and understanding.

I wonder, if Jesus were to choose a place where you and He could meet, a private place where you would be able to have a singular focus on Him, might He choose your unique place of personal suffering, the place of your deepest need, where no one else can go? Somewhere you feel so lonely that you must truly be all alone but you aren't quite, a place to which perhaps only He has travelled but actually has already prepared to meet you there when you arrive? If you are waiting for Him to come, might He already

deзамăgiri și încerc să-l ajut să reziste și să-și înțeleagă sentimentele. Sunt acestea moduri prin care putem deveni mai cufundați în prețioasa dragoste ce caracterizează legământul, hesed?

Așadar, dacă dragostea lui Dumnezeu nu ne părăsește, de ce nu o simțim întotdeauna? Să nu credeți că am un răspuns satisfăcător: nu știu. Dăra fiubit cu siguranță nu este același lucru cu ate simțiiubit și am câteva gânduri care v-ar putea ajuta în timp ce căutați răspunsurile dumneavoastră la acea întrebare.

Poate că vă luptați cu mâhnire, depresie, trădare, singurătate, dezamăgire sau altă intruziune puternică în capacitatea dumneavoastră de a simți dragostea lui Dumnezeu pentru dumneavoastră. Dacă da, aceste lucruri ne pot diminua sau opri capacitatea de a simți altceva. Cel puțin o perioadă, poate că nu veți putea simți dragostea. Să și va trebui să fie de ajuns doar cunoașterea acestui lucru. Dar mă întreb dacă ați putea încerca – cu răbdare – diferite moduri de a exprima și a primi dragoste divină. Puteți face un pas înapoi de la ceea ce este în fața dumneavoastră și poate încă un pas și altul, până când aveți o imagine de ansamblu mai mare, din ce în ce mai mare, dacă este necesar, până când literalmente „gândiți din perspectivă celestială” pentru că vă uitați la stele și vă amintiți de lumile fără număr și, prin ele, de Creatorul lor?

Cântecul păsărilor, faptul de a simți soarele sau briza sau ploaia pe pielea mea și momentele în care natura îmi inspiră sentimente de venerație față de Dumnezeu – toate au avut un rol în a-mi oferi o legătură cu cerul. Poate că alinarea prietenilor credincioși va ajuta. Poate muzica. Sau slujirea. Ați ținut o consemnare sau un jurnal despre momentele în care legătura dumneavoastră cu Dumnezeu v-a fost mai clară? Îi puteți invita pe cei în care aveți încredere să vă împărtășească sursele lor de legătură cu Divinitatea în timp ce căutați alinare și înțelegere.

Mă întreb, dacă Isus ar alege un loc în care dumneavoastră și cu El v-ați putea întâlni, un loc privat în care ați putea să vă concentrați doar asupra Sa, ar alege El locul dumneavoastră unic de suferință personală, locul nevoii dumneavoastră celei mai profunde, unde nimeni altcineva nu poate merge? Undeva unde vă simțiți atât de singuri, încât trebuie să fiți cu adevărat singuri, dar nu sunteți cu adevărat, un loc în care poate doar El a călătorit, dar de fapt S-a pregătit deja să vă întâlnească acolo când veți ajunge? Dacă

be there and within reach?

If you do feel filled with love in this season of your life, please try and hold on to it as effectively as a sieve holds water. Splash it everywhere you go. One of the miracles of the divine economy is that when we try to share Jesus's love, we find ourselves being filled up in a variation of the principle that "whosoever will lose his life for my sake shall find it."

Being filled with God's love shields us in life's storms but also makes the happy moments happier—our joyful days, when there is sunshine in the sky, are made even brighter by the sunshine in our souls.

Let's become "rooted and grounded" in our Jesus and in His love. Let's look for and treasure experiences of feeling His love and power in our lives. The joy of the gospel is available to all: not just the happy, not just the downcast. Joy is our purpose, not the gift of our circumstances. We have every good reason to "rejoice and be filled with love towards God and all men." Let's get full. In the name of Jesus Christ, amen.

Îl așteptați să vină, ar putea fi El deja acolo și ați putea ajunge la El?

Dacă vă simțiți plini de dragoste în această perioadă a vieții dumneavoastră, vă rog să încercați să o împărtășiți tuturor. Stropiți cu dragoste oriunde mergeți. Unul dintre miracolele economiei divine este că, atunci când încercăm să împărtășim dragostea lui Isus, ne trezim plini de o formă a principiului conform căruia „oricine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga”.

Faptul de a fi plini de dragostea lui Dumnezeu ne apără împotriva furtunilor vieții, dar, de asemenea, face ca momentele fericite să fie mai fericite – zilele noastre pline de bucurie, când este soare pe cer, sunt făcute mai luminoase de lumina soarelui din sufletul nostru.

Haideți să avem „rădăcina și temelie” puse în Isus al nostru și dragostea Sa. Haideți să căutăm și să prețuim experiențele prin care simțim dragostea și puterea Sa în viața noastră. Bucuria Evangheliei este disponibilă tuturor: nu doar celor fericiți, nu doar celor descurajați. Bucuria este scopul nostru, nu darul oferit de circumstanțele noastre. Avem toate motivele întemeiate să „[ne bucurăm] și [să fim] plini de dragoste față de Dumnezeu și de toți oamenii”. Să ne umplem de ea. În numele lui Isus Hristos, amin.